

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3238/2019
11.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Рњаковић, адвокат из ..., против туженог „Директна банка“ а.д. Крагујевац, као правног следбеника „Piraeus bank“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Невена Веселиновић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 1179/17 од 05.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 11.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 1179/17 од 05.12.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 1179/17 од 05.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 924/14 од 17.06.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је утврђено да су одредбе члана 3. став 1, члана 3. став 3. алинеја 4, члана 3. став 4. и члана 4. став 2. Уговора о стамбеном кредиту бр. .. од 17.08.2007. године, закљученог између тужиоца и правног претходника туженог „Piraeus bank“ а.д. Београд, ништаве. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу по основу неоснованог обогаћења исплати појединачне износе наведене у овом ставу изреке са опредељеном законском затезном каматом, као и трошкове парничног поступка у износу од 93.576,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 1179/17 од 05.12.2018. године одбијена је жалба туженог, као неоснована и потврђена је пресуда Трећег основног суда у Београду П 924/14 од 17.06.2016. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о

изјављеној ревизији одлучује применом члана 404. Закона о парничном поступку, због постојања потребе за уједначавањем судске праксе.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 I 87/18) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је утврдио да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији туженог, јер потреба за уједначавањем судске праксе у овој врсти спора не постоји. Становиште нижестепених судова у погледу пуноважности одредаба уговора о кредиту, којима је пуштање кредита у течај вршено по једном а отплата кредита уговорена по другом (вишем) курсу и којима је предвиђено овлашћење банке да једнострано мења висину каматне стопе према неодређеним или неодредивим параметрима, у сагласности је са судском праксом овог суда у ситуацијама заснованим на истом или битно сличном чињенично-правном основу (пресуде овог суда Рев 2357/16, Рев 117/17, Рев 2134/17...). Такође, нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Из изложених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе

Предметни парнични поступак има карактер парнице о спору мале вредности у смислу цитиране одредбе Закона о парничном поступку, будући да вредност предмета спора износи 186.882,14 динара, што по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе износи 1.612,00 евра.

Како у овој врсти спора ревизија против одлуке другостепеног суда није дозвољена у смислу члана 479. став 6. истог закона, то је Врховни касациони суд применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић